

פרשת "וירא"

תירוץ חריף נאמר בזה משמו של הגאון בעל "כנסת יחזקאל": הגמרא במסכת שבת (דף ק"ז): אומרת: הציל (מן הדליקה) פת נקיה, אין מציל פת הדראה (פת קיבר שניטל הדרה, לפי שאין עורמה כשרה לומר: פת הדראה נוחה לי = רש"י), הציל פת הדראה מציל פת נקיה (כי יכול לומר שאף שכבר הציל פת הדראה, נח ועדיף לו לאכול בשבת מן הפת הנקיה).

על פי דין זה כתבו התוספות (שם, בד"ה הציל): "אומר ר"י, כשאפו ליום טוב של פסח מצות מסולת נקיה שיש לו די לצורך יו"ט, אין אופין אחריהן פת הדראה, אלא מתחילה יעשה של הדראה ואח"כ יעשה הנקיה".

עפ"י זה יתיישבו הדברים להפליא, שהרי המלאכים באו כידוע ביו"ט. ואם כן שרה אמרה סולת, כדי שלא יוכל לאפות אחריהם פת אחרת משום מלאכה שאינה לצורך יו"ט, אבל אברהם אמר קמה, כדי שאם ירצה - יוכל לאפות עוד פת סולת. ומכאן אמרו חז"ל: "ללמד שאשה צרה עיניה באורחים!"

ובספר 'קהלת יצחק' ביאר ביאור אחר באופן נפלא: דהנה, הרמב"ם כתב ב'שמונה פרקים' (פרק ד'), דבכל דבר צריך לתפוס הדרך הממוצע, ומי שטבעו נוטה למדה רעה, לא יספיק לו שיעמוד תיכף על דרך הממוצע, רק בתחילה צריך לברוח אל קצה האחרון בזה, וישנה בקצה ההוא פעמים רבות, עד שיורגל כל כך שלא ישתוקק כלל אל הדבר הזה, או אז יוכל לעמוד על דרך הממוצע, עיי"ש. ובספרי המוסר המשילו עוד משל על זה, כמו הקנה הרך כל זמן שהוא על עומדו הוא שווה, אבל אם הטוהו יותר מדי לצד אחד, אז אי אפשר להשוותו ע"י שיעמודו בשווה ממש, כי חוזר לעקמימותו כמקודם, אם לא שיטוהו הרבה לצד האחר, אז יעמוד על המיצוע.

כמו כן, הכוונה גם כאן, אחרי שהוא אמר קמה, שמע מינה שאין צריך יותר, שמסתמא הוא הדרך הממוצע, ומדוע אמרה היא סולת, מכאן שטבע האשה להיות עיניה צרה באורחים יותר מן האיש. לזאת השכיחה הצדקת הזאת לברוח אל הקצה האחרון עד שתתלם נפשה בזה, ותוכל לעמוד על דרך הממוצע, משום כך אמרה סולת, ושפיר מוכח מזה שאשה עיניה צרה באורחים.

(ילקוט חמישיא)

"וירא וירץ לקראתם מפתח האוהל" (י"ב, ב).

הארה נשגבה אמר על כך מרן הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך, ראש ישיבת "קול תורה":

הלא כל חיינו יצטיין אברהם אבינו במידת החסד, אולם בתורה לא נזכרו אלא שתי פעולות בלבד: האחת - הכנסת אורחים שעשה עם שלושת המלאכים, והשניה - נטיעת האשל בבאר שבע (כ"א, ג): "ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם ה' אל עולם".

ולכאורה יפלא: הרי נטיעת האשל בבאר שבע היתה פעולת החסד העיקרית של אברהם אבינו, כדברי הגמרא (סוטה י'): 'אל תקראי 'ויקרא' אלא 'ויקראי' - מלמד שהקריא אברהם אבינו לשמו של הקב"ה בפה כל עובר ושב. כיצד? לאחר שאכלו ושתו עמדו לברכו, אמר להם: וכי משלי אכלתם? משל אלוקי עולם אכלתם! הודו ושבתו וברכו למי שאמר והיה העולם!'

בפעולת חסד זו עסק אברהם **עשרות שנים** שבהן קירב המוני בני אדם לה' ולתורתו באמצעות החסד, ובכל זאת לא הוזכר כל זאת בתורה אלא בפסוק אחד (ואף הוא כמעט ברי"ז), ואילו ביאת המלאכים, שהיתה **מאורע חד-פעמי** בלבד, מפורט בתורה באריכות, תוך תיאור כל פרט ופרט של המאכלים שהוגשו, אופן ההכנה ועוד.

ואם לא די בכך, הרי שכל פעולה ופעולה מפרשת אירוח המלאכים, עשתה רושם לדורות וצאצאיו של אברהם זכו לגמול על כל אחת מן הפעולות שנועשו בה, כמאמר הגמרא (בבא מציעא פ"א): 'כל מה שעשה אברהם למלאכי השרת בעצמו - עשה הקב"ה לבניו בעצמו, ועוד אמרו שם: 'בשכר חמאה וחלב - זכו למן, בשכר והוא עומד עליהם - זכו לעמוד הענן, בשכר יוקח נא מעט מים - זכו לבארה של מרים'. ולכאורה הדברים הפלא ופלא: מהי חשיבותו המיוחדת והנשגבה של מאורע זה - יותר מכל פעולות החסד העצומות של אברהם אבינו כל ימי חייו?

מסתבר שלקח גדול למדנו מכך, והוא: ערך המעשה - כערך המאמץ והטרחה שהושקעו בעשייתו. המאורע עם המלאכים אירע בזמן חוליו ותשישותו של אברהם אבינו, ביום השלישי למילתו, וכל פעולה ותנועה שעשה אז היתה **מתוך גינה והתאמצות יתירה**, ועל כך ערכה רב כל כך. חביבה על הקב"ה פעולה אחת הנעשית מתוך מאמץ וגינה - יותר מפעולות גדולות ונצורות של שנים רבות, שאין בהם התאמצות זו!

"וירא אליו ה' באלוני מרמא" (י"א, א).

מפרש רש"י: "הוא שנתן לו עצה על המילה, לפיכך נגלה לו בחלקו".
הסבר נפלא בדרך הפלפול, אודות העצה שנתן מרמא לאברהם על המילה, כותב הגאון רבי מנחם מנדל הלוי זצ"ל, אב"ד ביאלה, בהקדמה לספרו "תפארת מנחם" (עמ"ס כתובות):

כתב ה"פרקי דרבי אליעזר", שאברהם אבינו מל את עצמו ביום הכיפורים. והנה, הקשו רבים דלשית הרמב"ם שמילה בנכרי כשרה (דהיינו שנכרי יכול למול יהודי והמילה כשרה), למה מילה דוחה שבת, ימול על ידי נכרי? ותירצו, שכיון שמצות מילה מוטלת על האב, לא יכול לקיימה על ידי נכרי, שהריח הדין הוא שאין שליחות לנכרי.

והנה, ידוע ספיקו של **הרב "פרשת דרכים"**, האם לאבות קודם מתן תורה היה דין של ישראל או דין בני נח. והנה ה"מגן אברהם" הביא (בסימן תמ"ח) שיטה הסוברת שאף שאין שליחות לנכרי, כל זה הוא לגבי ישראל, אבל מבין נח לבן נח יש שליחות. ואם כן, אף אם נאמר שמילת אברהם ביום הכיפורים חשובה כמילה בזמנה, מכל מקום אם היה דינו כבן נח הרי יכול היה למול ע"י נכרי, ורק אם דינו כישראל צריך היה למול בעצמו.

והנה, הר"ן במסכת פסחים כתב שלכך מברכים 'על המילה' ולא 'למול' - משום שמצוות מילה יכולה להתקיים ע"י שליח (ולכן המצווה אינה למול, הוא עצמו בפועל, אלא על המילה - שאפשר לעשותה אף ע"י שליח).

מענתה, ה"פרשת דרכים" הביא אריה ברורה שדינם של האבות היה כישראל ולא כבני נח - ממה שהציל דרכים" את אברהם מכבשן האש, כי אם נאמר שדינם כבני נח הרי בני נח אינו מצווה על קידוש השם, ופסק הרמב"ם שמי שאינו מצווה על קידוש השם - הרי זה מתחייב בנפשו, ואם כן למה הצילו הקב"ה? אלא, מכאן ההוכחה שדינם של האבות היה כדין ישראל.

לכשנשאו הכל ליריעה אחת, יוארו דברי רש"י באור יקרות: "הוא שנתן לו עצה על המילה וכו'", דהיינו שאברהם ראה שנוסח הברכה הוא 'על המילה', שמוסח זה הסיק שיש שליחות במילה. מענתה הסתפק אברהם אם דינו כבן נח, ואין צריך למול את עצמו ביו"כ, אלא יכול למנות בן נח אחר לשלוחו, שהרי כפי שנתבאר יש שליחות מבין נח - או שמא דינו כישראל ומוכרח למול את עצמו אף שהוא יו"כ?

בא ממרא ונתן לו עצה על המילה, דהיינו: שאף שמברכין 'על המילה' ומועילה שליחות, מכל מקום עליך למול בעצמך, שהרי הקב"ה הצילך מכבשן האש, ומזה מוכח שדינך כישראל ועליך למול בעצמך!

(כמוצא שלל רב)

"וירא וירץ לקראתם מפתח האוהל" (י"ב, ב).

מעשה ברבי יחזקאל טאויב מקוזמיר זצ"ל, שבאו לעירו באישון לילה שני אורחים, בעיצומו של החורף, קור, גשם ורוח זלעפות, כל אנשי העיר נמו שנתם, עלטה שורת, בכל, רק מאחד החלונות ביצבץ אור, מביתו של הרבי. התדפקו האלמונים על דלתו, והרבי פתח, מיד הכניסם לחדר האוכל, האכילם, השקם, והציע להם מיטות.

משמשו של הרבי התעורר, ובראותו שהרבי טורח בעצמו לשמש אלמונים, חשב בוודאות שאין אלו סתם אורחים, כי אם נשמות מעולם האמת שבאו לחפש תיקון, עד שנתמלא חרדה ולא זעזע ממיטתו. הבוקר אור והאורחים פנו לדרכם. כשהלך המשמש להתפלל שחרית, סח בביה"כ: בלילה הזה לא עצמתי עין, באו נשמות אצל הרבי, אשר שימש לפניהם בכבודו ובעצמו.

משגגיעו הדברים לאוזני הרבי, הגיב: תמה אני עליך, בנוהג שבעולם, נשמה באה לעולם לחפש תיקון בשביל עצמה, ואילו הנשמות אשר באו אלי הלילה - לתקן אותי באו, לזכותי במצות הכנסת אורחים...

(עולם חסד יבנה)

"קמח סולת" (י"א, א).

מובא בגמרא בבבא מציעא (דף פ"ז): "כתיב קמח וכתוב סולת, ללמד שאשה צרה עיניה באורחים".

רש"י מפרש שם, שהלימוד הוא ממה שהיא אמרה קמח והוא אמר סולת. אולם בגמרות ישנות הגי' ברש"י הפוכה: "הוא אמר קמח והיא אמרה סולת". כך משמע גם מלשון הכתוב, שנאמר קודם קמח ומשמע שאת זה אמר אברהם לשרה והשיבה לו בסולת. וכבר תמחה המפרשים על כך, היכן מוכח מכאן שאשה צרה עיניה באורחים, הרי הוכח מכאן ההיפך הגמור, כי הלא סולת משובחת מן הקמח?

יש לקרוא את החסיונות לאחר השבת

המכון לסת"ם
עבודת הקודש
מכירה ובדיקה של תפילין,
סת"ם ומזוזות וכל צרכי סת"ם
פל': 050-6688011 רפאל ש.

AP
HAIR DESIGNER
מעצב השיער - אסי פרץ
בתיאום מראש: 052-626 53 92

מרכז השעונים
מכירה ותיקון
כל סוגי השעונים במקום.
מ. נחלת יצחק (בחינה)
טל': 03-9363892.

חדש
המכון למעצבות
הדמויות
באי"ת

ספר חליקת השדה
חלק ד' יצא לאור זה עתה!
מאת הרב'ג' שניאור ז. רווח שליטיא
ניתן להשיג את הספרים יחד עם שאר ספרי המכון
בחנייות המנובחות ובמשרדי המכון בטלפון: 08-9214829

לפני שבועיים, ביום שישי ג' במרחשוון התשע"ו, מלא שנתיים ימים להתקלחות של מרן רבינו הגדול רבי **עובדיה יוסף זצוק"ל** א"ע.
אמנם גופו הטהור נסתלק מעמנו. אבל נשמתו ורוחו ממשיכה לרחף בינינו, רואה את כל הדברים שאנו עושים לעילוי נשמתו, ועומד עלינו בחפילה ממומים. וכבר אמרו חז"ל (חולין טז): גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם. ידיעה זו היא ברורה, ואין לנו צל של ספק בה. אבל דומה שסיפורה של גב' אסתר ל. (שם בדוי), שניצלה מחטיפה ביד בני עוולה לביל שישי ג' חשון, בזכות רבינו הגדול זצוק"ל, מחזירה לנו את האמונה הזו ביותר שאת וביתר עוז. אכן, צדיקים במיתתם קרויים חיים.

מה לנו להאריך בהקדמות, הבה וניתן את רשות הדיבור לגב' אסתר, בעלת המעשה, לספר את סיפורה המרגש: "אני עובדת במוסד של ילדים מחינוך מיוחד בהר נוף, ובסוף היום אני מלווה בהסעות את הילדים עד לשכונת בית וגן. משם אני ממשיכה עם הנהג עד לתחנה הקרובה של אוטובוסים בין עירוניים, חזרה לביתי בביתר. בדרך כלל הנהגים הינם יהודים. אולם ביום חמישי האחרון הגיע נהג ערבי. מיד כשהגיע, לאחר איחור של כמה דקות, הוא שאל מי המלווה, וכשהצביעו עלי, הרגשתי שהוא מתבונן בי במבט חודר, מוזר ומשונה מאד. אני מטבעי טיפוס רגוע מאד, כך שלא חשבתי שלא לעלות לרכב בעקבות כך. אבל בכל זאת אמרתי לעצמי שאני יעלה אחרונה. מה שבטוח בטוח.

לאחר שעליתי, פנה אל הנהג מורה שגם הוא עובד בבית הספר, וביקש מהנהג רשות לעלות להסעה, כי הוא צריך לרדת בדיוק באותו מקום שבו מסתיים המסלול. שמחתי על כך שיהיה עוד מישהו ברכב. אולם שמחתי היתה מוקדמת. הנהג ניסה לדחות אותי. "אני נוסע דרך בגין, וזה יקח לך קצת זמן, לא כדאי לך" - כך אמר. אני לא הבנתי מדוע הוא צריך לנסוע דרך בגין. "בשביל להגיע מהר נוף לבית וגן אפשר לנסוע דרך בית הדפוס, משם ליד שרה, וזה הכי קצר" - אמרתי לו. אולם הוא עדיין התעקש: "בדרך הרגילה יש הרבה פקקים, עכשיו הגעתי משם, לכן חייבים לנסוע דרך בגין". אותו מורה החליט בכל זאת לעלות לרכב, למורת רוחו של הנהג, והתחילו בנסיעה.

כאשר הגענו לציאה מהר נוף, שואל אותו הנהג: תרצה לרדת כאן, ותיקח אוטובוס לבית וגן? המורה עונה לו שהוא מעדיף להמשיך איתו עד הסוף. לבית ברירה, הנהג המשיך לנהוג כשהוא לא נראה רגוע בעליל. כשהגיעו לכניסה של בית וגן שוב עצר הנהג ופנה אליי: אולי תרצה לרדת כאן? "לא" - עונה לו המורה - "אני צריך בתוך בית וגן. אני יודע ברמת שרת עם המלווה". הנהג לא היה רגוע כלל וכלל.

נשאר רק עוד שתי תחנות, ואז אני ממשיכה איתו לבד עד לתחנה הבין עירונית. לאחר תחנה אחת הנהג פשוט עוצר, פונה למורה בפעם השלישית ואומר לו: בא תרד כאן זה הכי טוב, מכאן אתה עולה למעלה ואתה מגיע ישירות. המורה היה נבוך, כי הוא רצה להמשיך עוד. אבל לא היה לו נעים להתחנך יותר מדי, והוא אכן ירד.

נשארו ברכב ארבעה אנשים בלבד, אני, הנהג, ושתי ילדים אחרונים. עדיין לא חששתי כל כך. אמרתי לעצמי, טוב זה לא נשמע הכי טובים, אבל עדיין לא באמת מלחיץ, יתכן שזה סתם דמיונות שיש כאן משהו לא טוב.

אולם מיד כשהמורה ירד, הנהג נהיה כבר יותר לחוץ, הוא הוציא את מכשיר הקשר שלו, הוריד את הראש ואמר בשקט

שתי מילים בעברית. וגם תבירו מעמד לקרן החזיר לו כמה מילים בעברית.

השיחה הזו הצליחה להוציא אותי משלוותי. כמה דברים החשידו אותי: א. השיחה היתה קצרה, דרוכה ולחוצה מאד. ב. הוא הוריד את הראש. ג. הוא דיבר בשקט. ד. הוא דיבר בעברית. הנהגים לא רשאים לדבר בערבית כשהם בהסעה עם מלווים, כדי לא להלחין אותם. כבר לא הייתי רגועה בכלל.

בנוסף לשיחה המפחידה הזו, הנהג התנהג בצורה חשודה מאד, כאשר המרחק בין התחנה האחרונה שבה ירד המורה לבין התחנה הסופית, זה ממש כמה שניות נוסעיה. אבל בפועל הוא האריך את המסלול בצורה לא נורמלית. כבר פספסתי שתי אוטובוסים לביתר. כדי להבין, בדקו כלל אני מסיימת את המסלול בשעה 17:10, והפעם סיימתי רק קרוב לשעה 18:00, כמעט שעה שלמיה!

רק ממש לפני השקיעה הוא גמר את המסלול. איך שאני הבנתי את הסיפור, הוא פשוט חיכה שיהיה חושך ואז... הנהג מתקרב לתחנה האחרונה, בה צריך לרדת הילד האחרון, ומאז אני צריכה להמשיך איתו לבד. ליבי פועם בחזקה. לא ידעתי מה לעשות עם עצמי. נשארו לי רגעים ספורים כדי להחליט מה אני עושה.

בהחלטה של רגע - וזה לא מוטל על החלטה שלי - החלטתי שאני מראה כאילו אני רק מלווה את הילד למטה (למרות שאין זה מתפקידי לצאת מההסעה ללוות את הילדים), ופשוט נשארת שם ולא עולה להסעה חזרה.

ואכן כך עשיתי. לקחתי את התיק אירדתי עם הילד. ורק אז הודעתי לנהג שאני לא ממשיכה איתו את המסלול, אני מסתדרת לבד. משם אני ילך לביתר ישירות. אבל הנהג השאיר את הדלת פתוחה ולא המשיך בנסיעה. הוא חיכה שאני יעלה. אבל אני לא עליתי.

התרחקתי קצת ואמרתי בקול יותר תקיף: אני ממשיכה מהסימטה הזו לבית. ככה זה יותר קל לי היום. כך זה יותר מסתדר לי. לשם אני צריכה להגיע.

הסתכלתי על הנהג. הוא תקע בי כזה מבט, שאני לא יודעת איך להגדיר אותו. חצי כועס חצי... לא יודעת איך להגדיר אותו. מבט מוזר באמת. כשראיתי את המבט, הבנתי שלא דמיינתי את הסיפור יש כאן משהו לא טוב. הוא סגר את הדלת ופנה לדרכו. וגם אני פניתי לדרכי.

לא הבנתי עדיין מה עבר עלי. בסך הכל לא הייתי כל כך לחוצה, ואיך שאני מכירה את עצמי עם טבעי הרגוע, הייתי יכולה להמשיך ולנסוע איתו. מה שירדתי זה באמת היה נס משמים, שזמן לא מובן מאליו.

כשהגעתי הביתה וסיפרתי לבעלי את כל הסיפור. הוא נהרד ואמר לי: אסתר, זה לא 100% שהייתה כאן כוונה רעה. זה 200%! הרגע אני מתקשר למטרה!

במשך היום התחילו לחקור את הסיפור. לקחו את הפרטים שלו, וביקשו שאני יבוא לתחנה בשביל למסור עדות. איך שהבנתי מדבריהם, זה היה מוגדר כנסיון חטיפה ר"ל.

זה היה די מלחיץ. אבל עדיין לא אחזתי שהיה לי נס. איך אומרתי אין בעל הנס מכיר בניסו.

באותו לילה, ליל שישי, ג' במרחשוון, הדלקנו אני ובעלי נר לעילוי נשמתו של מרן הרב עובדיה זצ"ל, ואז פתאום נזכרתי שלא מזמן בעלי חלם שהרב עובדיה בא אליו, כשהוא מתעניין בשלומנו ובשלום בני ביתו. בעלי ענה לו שבדרך ה' הכל בסדר. ואז אמר לו מרן: **נראה לך שהכל פשוט? לא הכל פשוט, צריך להתפלל!** ואז הוא התעורר. די ונבהל אז. מדוע לא הכל פשוט? על מה צריך להתפלל? אבל בכל אופן זה

היה רק חלום. עשינו מה שיכולנו, הרבנו בתפילה, ועברנו לסדר היום. רק עכשיו נזכרתי באותו חלום מיוחד.

עוד אני מרהרת באותו חלום של בעלי, והקשר שלו לארועים ביממה האחרונה, צף ועולה בזכרוני מה שאני עצמי חלמתי על מרן זצ"ל, ממש לפני יומיים, לביל רביעי, אז ראיתי בחלום את פניו הקדושות של הרב עובדיה בגודל ענק, ממש ענק, ולידו נר נשמה דולק, גם הוא ענק וגדול מאד, והרב עובדיה בחייו... אז זה היה לי הור, מה הקשר שראיתי את הרב עובדיה בחלום, ולמה מרמן מנר נשמתה??

אבל עכשיו התחילו להתחבר כל הקצוות. משמים כנראה נגזרה עלי גזירה של טובה ר"ל. אבל מרן זצ"ל עמד עלי למליץ יושר לפני ה' יתברך, והקב"ה ברוב רחמי פדה אותי ממוות עדיין.

דבר אחד צריך לא היה מובן לי. איזה זכות הייתה לי שמרן זצ"ל בכבודו ובעצמו התפלל והתחנך עבורי?? איזה מעשה גדול עשיתי שזכיתי לכך??

את התשובה לכך קיבלתי כבר למחרת, ביום שישי. באותו יום ביקרתי אצל ההורים שלי, וסיפרתי להם את הכל. שאלתי את אבי אם אני צריכה לברך הגומל? מה אני צריכה לעשות כדי להודות לה? בנאדם שמקבל חיים במתנה זה לא משהו רגיל.

תוך כדי הסיפור, הזכירה לי אחותי, שבזמן שהרב עובדיה נפטר, אספתי הרבה קבולות טובים שאנשים קיבלו על עצמם לעילוי נשמתו, למען הגאולה וגילוי כבוד ה' יתברך.

קצת הבנתי הכל, הרב עובדיה עדיין חי!! הוא ראה את כל מה שעשיתי בשבילי, והשיב לי בכפל כפלים!! הוא עמד לי למליץ יושר לפני ה' יתברך להצילני ממוות בטוח ה' ירחם.

אך עדיין הסיפור לא תם. ביום שישי נזכרתי בחלום נוסף שחלמתי לפני כמה ימים. באותו חלום, אני רואה את עצמי במרכז ומסביבי הרבה הרבה גמלים... כי זה פרק בגמרא שקוראים לו "הרואה" (הוא פרק תשיעי במסכת ברכות). ביקשתי שידקו לי מה זה אומר גמלים. מה כתוב על הרואה גמל בחלום. בדקו לי ומצאו שכתוב שם [דף נו עמוד ב:]: הרואה גמל בחלום - מיתה נקנסה עליו והצילוה ממנה!

כשאני עיכלתי את זה - הזדעזעתי כולי. אדם לא יודע מה הוא עושה, וכמה כל דבר קטן יכול להציל לו את החיים! הרי באותו זמן שאספתי את הקבולות היה לי הרבה סיפוק, נהנתי ולא היה לי צל של מחשבה שבוהה אני מצילה את חיי.

זה מה שחייק אותי בתקופה הזאת, כשהפחד אופף בכל מקום, בבית, בעבודה, ברחובות, הרגשתי שהביטוח הכי גדול בתקופה זו, זה לא השומרים או החיילים, זה פשוט לקום, לעשות ולהכיר בערך מעשה קטן.

אז שוב החלטתי שלא אשמור את הזכות לעצמי, ואאסף שוב קבולות שיכללו למען ביאת משיח צדקינו במהרה ברחמיים.

לכל קבלה טובה תוכלו להוסיף שם להצלחה וכו', ובל"ג אני יעביר את הכל לידי הרבנים שליט"א, כמו שעשיתי לפני שנתיים.

למסירת הקבלות תוכלו להתקשר למספר: 0527617643 או 151548598494 (תא קולי)."

זהו סיפורה המדהים של אסתר, המלמדנו כמה גדול כוחה של מצווה, של קבלה טובה, אפילו הקטנה ביותר, שיכולה לקרוע רוע נזר דינו של האדם, ולהוציאו מאפילה לאור גדול. הבה ונתחוק כולנו, כל אחד כמה שיועד שצריך חיזוק, אפילו בדרך קטן, וזה יהיה לו ההקמיע' להצילנו מכל גזירות קשות המתרגשות ובואת לעולם. אמן.

הלכה לשבת

י. בעור בכבושים

קְשׁוּמִיּוֹם שׁוּנִים שֶׁל פְּרוֹת אוּ יְרֻקוֹת כְּבוּשִׁים בִּיחָד, יֵשׁ לְבַעַר כֹּל מִין בְּהֵימֵ עַבְרוֹ. וְהַטְעַם הַנּוֹבֵר מִן הַמִּין שֶׁהֵגִיעַ זְמָנוֹ לְהִתְבַּעַר לִמִּין הָאֲחֵר שַׁנֶּכֶשׂ עִמּוֹ - אִינוֹ אוֹסֵר אֶת הַמִּין שֶׁעִדֵּין לֹא הֵגִיעַ זְמַן עֲבוֹרוֹ.

יא. חובת בעור בכסף

מִלְבָּד חוֹבֵת בְּעוֹר הַחֵלָה עַל הַפְּרוֹת הַקְּדוּשִׁים בְּקֻדְשָׁת שְׁבִיעִית, חֵלָה חוֹבֵת בְּעוֹר גַּם עַל הַכֶּסֶף שֶׁנִּתְפַּשׂ בְּקֻדְשָׁת שְׁבִיעִית, וְכוּן: הַמוֹכֵר פְּרוֹת הַקְּדוּשִׁים בְּקֻדְשָׁת שְׁבִיעִית, הַכֶּסֶף שֶׁנִּתְקַבַּל עֲבוּר פְּרוֹת אֵלּוּ נִתְפַּשׂ בְּקֻדְשָׁת שְׁבִיעִית, יֵשׁ לְבַעְרוֹ בְּזִמְן שִׁמְבָעֵימָם אֶת הַפְּרוֹת שֶׁנִּתְּנוּ בְּכֶסֶף זֶה.

יב. חובת בעור בתערבת

פְּרוֹת חוֹבֵת בְּעוֹר שֶׁהִתְעַרְבוּ לִפְנֵי זְמַן הַבְּעוֹר עִם פְּרוֹת שְׁאִינָם חָיִבִים בְּבַעַר וְלֹא נִתְּן לְהַבְדִּיל וְהַחֲרִיד הָאֶחָד מִן הַשְׁנֵי, אִם הִתְעַרְבְּתָּ הִיא מִן מִינִי, וּלְגָמָה תִּפְוָחִים עִם תִּפְוָחִים [וְכוּן תִּפְוָחִי שְׁבִיעִית שֵׁשׁ בְּהֵם קֻדְשָׁת שְׁבִיעִית עִם תִּפְוָחִים מִיְבוֹל נִכְרִי שְׁאִין בְּהֵם קֻדְשָׁת שְׁבִיעִית] - אִפְלוֹ אִם כְּמוֹת הַפְּרִי הַחָיִב בְּעוֹרוֹ קֻטְנָה בְּיוֹתֵר - יֵשׁ לְנָהָה בְּכָל הַתְּעַרְבֵת כְּפְרוֹת הַקְּדוּשִׁים בְּקֻדְשָׁת שְׁבִיעִית וְלִחֲבִיב בְּעוֹרוֹ אֵת כָּל הַפְּרוֹת, אִולָם אִם הִתְעַרְבְּתָּ הִיא מִן בְּשָׂאִינוֹ מִינִי [וְכוּן רָבָה שֶׁנִּתְעַרְבָה מִתְּפוּחִים הַקְּדוּשִׁים בְּקֻדְשָׁת שְׁבִיעִית עִם שְׁזִיפִים שְׁאִינָם קְדוּשִׁים בְּקֻדְשָׁת שְׁבִיעִית] - יֵשׁ לְחֻבֵיב בְּעוֹרוֹ אֶת כָּל הַתְּעַרְבֵת רַק אִם הַפְּרִי הַחָיִב בְּעוֹרוֹ נִתְּן טַעַם בְּתִעַרְבָת.

העלון מוקדש - להצלחת ברו"ג

שלום אפילו רפי' בן טיינו מנגזי חי"ו וכל משפ' איתמר (תומר) אליהו ופינחס בני אביגיל חי"ו. ישי ושרה בני אילה חי"ו, רחמים בן מונירה.

לרפואת

ראובן בן שרה זינת, דוד בן אלט עישה, חיים יוסף דוד בן לאה אלט עישה תחי' בת תמו, התינוקת של שבע אסתר בת אביטל, מונירה בת נמק.

לעילוי נשמת

הגה"צ יורם מנאכל בן רינה זצ"ל, רותם יונתן בן סוזן זצ"ל, סלים בן תביבה, אליהו בן חנה יונה, רותם בת מרי, חנה יונה בת שלמה מוסא בן יחיא ואהרון בן יחיא אהפל ז"ל, אליהו נחום בן משה ז"ל, יעל בת רבקה ע"ה, שושנה פרוח בת טאוס ע"ה.

להצלחת ידיו הגדול איש רב פועלים אהוב תודה ולומויה הגדבי הקר
יה ויהודה בן מרנו
 ומשפחתו
 שיזכו לשפע הצלחה וכל טוב ברוחניות ובנשמות